

DECIZIE

19 octombrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
lărgit al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele ședinței, judecătorul: Iulia Sîrcu

Judecătorii : Tamara Chișca-Doneva, Ion Druță,
Nicolae Craiu, Iurie Bejenaru

examinând recursul declarat de către Inspectoratul General al Poliției al
Ministerului Afacerilor Interne,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Vladimir Răileanu
împotriva Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne cu
privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 04 februarie 2016, prin care a
fost respins apelul declarat de către Inspectoratul General al Poliției al Ministerului
Afacerilor Interne și menținută hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 02
octombrie 2015, prin care acțiunea a fost admisă,

c o n s t a t ă :

La 22 iunie 2015, Vladimir Răileanu a depus o cerere de chemare în
judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor
Interne cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la data de 21 mai 2015 prin
scrisoare a fost înștiințat despre faptul că prin decizia nr. 153 din 14 mai 2015 a
fost dispus încetarea dreptului de posesie al armelor și retragerea permisului de
armă nr. 21/9009 din 29 aprilie 2010 asupra pistolului cu glonț de model „Walter
P22” calibrul 5,6, nr.GOI44809.

Drept temei de emitere a deciziei au fost indicate prevederile art. 19 alin. (6),
art. 18 alin. (1) lit. b) și art. 7 alin. (2) lit. e) din Legea privind regimul armelor și al
munițiilor cu destinație civilă.

Nu este de acord cu decizia adoptată de către pîrît reieșind din următoarele.

Conform art. 19 alin. (6) din Legea privind regimul armelor și al munițiilor
cu destinație civilă, revocarea dreptului de deținere sau de port și de folosire a
armelor letale și neletale supuse autorizării se dispune de către organul competent
care a acordat acest drept în cazurile prevăzute la art. 18 alin. (1) ale Legii privind
regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă.

Indică că, deși norma citată mai sus prevede revocarea dreptului de deținere
sau de port și de folosire a armelor, din conținutul deciziei nr. 153 din 14 mai 2015
s-a dispus încetarea dreptului de posesie al armelor și retragerea permisului de
armă nr. 21/9009 din 29 aprilie 2010 asupra pistolului cu glonț de model „Walter
P22” calibrul 5,6, nr. G0144809. De fapt prin această decizie se dispune încetarea

dreptului de proprietate asupra bunului ce aparține reclamantului. Astfel, dacă legea dispune posibilitatea ca autoritatea competentă să dispună revocarea doar a dreptului de deține, de port și de utilizare a armelor, prin decizia contestată s-a dispus încetarea dreptului de posesie. Consideră că prin decizia contestată i se încalcă un drept fundamental al reclamantului - dreptul de proprietate, fiindu-i lezat dreptul de a-și exercita în continuare dreptul de proprietate.

Menționează că din conținutul deciziei nr. 153 din 14 mai 2015, prin care s-a dispus încetarea dreptului de posesie al armelor și retragerea permisului de armă nr. 21/9009 din 29 aprilie 2010 asupra pistolului cu glonț de model „Walter P22” calibrul 5,6, nr. G0144809 se deduce faptul că autoritatea emitentă face referință la prevede art. 18 alin. (1) din Legea privind regimul armelor și a munițiilor cu destinație civilă, care stabilește că dreptul de posesie a armelor încetează dacă titularul se află în una din situațiile specificate la art.7 alin.(2) lit.e)-g) al Legii privind regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă. În corespundere cu prevederile art. 7 alin. (2) lit.e) al Legii privind regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă, permisele prevăzute la alin.(1) nu se acordă persoanelor care au fost condamnate prin hotărîre judecătorească irevocabilă pentru infracțiuni comise cu intenție, cu folosirea armelor sau a munițiilor, a substanțelor și materialelor explozive sau toxice, precum și a substanțelor narcotice, psihotrope și a precursorilor.

În același timp, pîrîtul nu a ținut cont de faptul că dînsul nu se afla în situația prevăzută de art.7 alin.(2) lit.e) al Legii privind regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă. Astfel, reclamantul a fost condamnat în data de 06 martie 2008 prin aplicarea unei amenzi în mărime de 600 unități convenționale pe care reclamantul le-a achitat. Prin urmare, avînd în vedere faptul că potrivit prevederilor art. 110 Codul penal, antecedentele penale reprezintă o stare juridică a persoanei, ce apare din momentul rămînerii definitive a sentinței de condamnare, generînd consecințe de drept nefavorabile pentru condamnat pînă la momentul stingerii antecedentelor penale sau reabilitării, iar conform art.111 alin. (1) lit. e) Codul penal, se consideră ca neavînd antecedente penale persoanele condamnate la o pedeapsă mai blîndă decît închisoarea - după executarea pedepsei, atunci consecințele nefavorabile ale condamnării nu pot să fie aplicate în privința sa.

Mai mult ca atît, o asemenea situație juridică urma să fie constatată de către emitentul deciziei chiar la momentul intrării în vigoare a Legii privind regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă, adică la data de 26 octombrie 2013. Dar în termenul de aproape doi ani nu a fost aplicată o asemenea decizie, urmînd să fie clar că reclamantul nu era în situația prevăzută de articolul 7 al Legii privind regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă, care împiedica portul și uzul armelor avute în proprietate.

Conform art. 12 al Legii cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului Inspectoratul General al Poliției este persoană juridică distinct. Potrivit prevederilor punctului 3 al Regulamentului privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne aprobat prin Hotărîrea Guvernului nr. 778 din 2009, Ministerul Afacerilor Interne reprezintă o persoană juridică distinct de Inspectoratul General al Poliției. În corespundere cu prevederile art. 19 alin. (6) al Legii privind regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă, revocarea dreptului de deținere sau de port și de folosire a armelor letale și neletale supuse

autorizării se dispune de către organul competent care a acordat acest drept în cazurile prevăzute la art. 18 alin. (1) al Legii privind regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă. Astfel, dreptul de port și uz a armei de foc a fost acordat de către Ministerul Afacerilor Interne, însă decizia de a fi revocat acest drept a fost emisă de către o altă persoană juridică decât Ministerul Afacerilor Interne, și anume de Inspectoratul General al Poliției,

Cere Vladimir Răileanu anularea deciziei șefului-adjunct al Direcției Generale Securitate Publică a Inspectoratului General al Poliției nr. 153 din 14 mai 2015 prin care s-a dispus încetarea pentru Răileanu Vladimir a dreptului de posesie al armelor și retragerea permisului de armă nr. 21/9009 din 29 aprilie 2010 asupra pistolului cu glonț de model „Walter P22” calibrul 5,6, nr. GOI44809.

Prin hotărârea Judecătorei Centru mun. Chișinău din 02 octombrie 2015 acțiunea lui Vladimir Răileanu a fost admisă integral.

A fost anulată decizia Direcției Generale Securitate Publică a Inspectoratului General al Poliției nr.153 din 14 mai 2015 prin care sa dispus încetarea pentru Răileanu Vladimir a dreptului de posesie a armelor retragerea permisului de armă nr.21/9009 eliberat la 29 aprilie 2010 pe numele lui Răileanu Vladimir Gheorghe pentru deținerea în posesie a unui pistol cu glonț de model „Walther P22” calibrul 5,6 mm, nr. G014809, ca fiind neîntemeiată.

La 02 octombrie 2015, Inspectoratul General al Poliției a depus cerere de apel, prin care a solicitat admiterea cererii, casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri cu privire la respingerea acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 04 februarie 2016 a fost respins apelul declarat de către Inspectoratul General al Poliției și a fost menținută hotărârea primei instanțe.

La 10 mai 2016, Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, cerînd admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii.

Recurentul, Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, în motivarea recursului a indicat că nu este de acord cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe deoarece, decizia contestată este neîntemeiată, ilegală și pasibilă anulării din considerentul că contravine normelor dreptului material și procesual, iar la examinarea și adoptarea deciziei contestate nu au fost pe deplin constatate și elucidate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii.

Menționează că instanța de apel și prima instanță la emiterea hotărârii au atribuit un mai mare grad de abstracție art.7 alin.(2) lit.e) al Legii nr.130 din 08 iunie 2012 privind regimul armelor și al munițiilor cu destinație specială, iar aplicînd norma respectivă a exclus ipotezele concrete din aria de ipoteze pe care le acoperă norma juridică respectivă. În acest sens poate fi privită situația în care instanța a dat o calificare corectă raportului juridic material litigios, corect a determinat norma aplicabilă, însă din cauza înțelegerii incorecte a sensului acesteia, a tras o concluzie greșită cu privire la drepturile și obligațiile părților.

În conformitate cu art.7 alin.(2) lit.e) din Legea nr.130 din 08 iunie 2012, permisele prevăzute la alin.(1) nu se acordă persoanelor care au fost condamnate prin hotărâre judecătorească irevocabilă pentru infracțiuni comise cu intenție, cu folosirea armelor sau a munițiilor, a substanțelor și materialelor explozive sau

toxice, precum și a substanțelor narcotice, psihotrope și a precursorilor, iar potrivit art.18 alin.(1) lit.b) din lege, dreptul de posesie a armelor încetează dacă titularul se află în una din situațiile specificate la art. 7 alin.(2) lit.e)-g).

În sensul dat, de către instanța de apel și de fond a fost pronunțată o soluție greșită pe acest caz, considerînd că odată ce la momentul emiterii deciziei antercedentele penale ale intimatului erau stinse, consecințele nefavorabile ale condamnării nu pot să fie aplicate în privința acestuia.

Astfel, de către instanțele inferioare a fost ignorat faptul că legiuitorul prin sintagma „au fost condamnate” înțelege că odată ce persoana care deține permisul de port armă a fost condamnată, dreptul se încetează și niciodată nu mai poate dispune de acest drept, restricția respectivă fiind aplicabilă în privința tuturor persoanelor condamnate, nu doar în privința celor care își ispășesc pedeapsa (care sunt sau care vor fi condamnate). Prin norma respectivă legiuitorul instituie o condiție obligatorie pentru persoanele care dispun/solicită autorizarea dreptului de deținere a armei de foc, condiția care presupune că în privința persoanelor respective să nu fie emisă o hotărîre judecătorească irevocabilă de condamnare.

Mai menționează că instanța de apel și de fond nu a luat în considerație nici faptul că legiuitorul în norma prenotată nu folosește sintagma „are sau nu are antercedente penale”, respectiv lipsa antercedentelor penale la momentul emiterii deciziei de încetare a dreptului de posesie a armei nu denotă faptul că intimatul, care a fost condamnat pentru infracțiuni săvîrșite cu intenție, precum și cu folosirea substanțelor narcotice, psihotrope și a precursorilor, poate dispune de dreptul de posesie a armei.

Or, reabilitarea de drepturi constituie repunerea fostului condamnat în plan moral și social, dar nu și în dreptul de deținere a armei, care este acel obiect sau dispozitiv ce poate pune în pericol sănătatea ori integritatea persoanelor.

În conformitate cu art.434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei redactate. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ consideră că recursul este declarat în termen, deoarece din materialele dosarului Inspectoratul General al Poliției a recepționat decizia instanței de apel motivate la 10 martie 2016, iar 10 mai 2016, Inspectoratul General al Poliției a declarat recurs.

În conformitate cu art.440 alin.(2) Codul de procedură civilă, completul din 3 judecători prin încheierea din 13 iulie 2016 a considerat recursul admisibil și a dispus examinarea fondului de un complet din 5 judecători.

În conformitate cu art.444 Codul de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursul întemeiat și care urmează a fi admis, casată decizia instanței de apel și hotărîrea primei instanțe și emisă o nouă hotărîre cu privire la respingerea acțiunii din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b) Codul de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul și să caseze integral sau parțial decizia instanței de apel și hotărîrea primei instanțe, pronunțînd o nouă hotărîre.

Pe parcursul examinării pricinii s-a stabilit că Vladimir Răileanu s-a adresat în instanța de judecată cu cerere privind anularea deciziei Direcției Generale Securitate Publică a Inspectoratului General al Poliției nr. 135 din 14 mai 2015 prin care s-a dispus încetarea pentru Răileanu Vladimir a dreptului de posesie a armelor și retragerea permisului de armă nr. 21/9009 eliberat la 29 aprilie 2010 pe numele lui Răileanu Vladimir Gheorghe pentru deținerea în posesie a unui pistol cu glonț de model „Walter P22” cal.5,6mm, nr. G 014809.

Prima instanță fiind investită cu judecarea pricinii în fond a ajuns la concluzia temeiniciei acțiunii, admitând-o cu anularea actului administrativ contestat concluzionând că Vladimir Răileanu la data emiterii deciziei nr. 153 din 14 mai 2015 nu se afla în situația prevăzută de art. 7 alin. (2) lit. e) al Legii privind regimul armelor și a munițiilor cu destinație civilă, deoarece acesta a fost condamnat la 06 martie 2008 de către Judecătoria Centru mun. Chișinău, fiind învinuit în baza art. 217 alin. (2) CP, însă potrivit sentinței date, Vladimir Răileanu a fost absolvit de răspundere penală în baza art. 217 alin. (2) CP conform art. 55 cu încetarea procedurii penale și atragerea lui la răspundere administrativă cu aplicarea sancțiunii administrative sub formă de amendă în mărime de 600 unități contravenționale care a și fost achitată.

Instanța de apel, judecând pricina în ordine de apel a fost de acord cu soluția primei instanțe.

Judecând recursul declarat, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că atât instanța de apel cât și prima instanță la emiterea hotărârii au aplicat și interpretat eronat normele de drept material și au emis o decizie neîntemeiată reieșind din următoarele.

Din materialele dosarului s-a stabilit că Vladimir Răileanu la 06 mai 2015 s-a adresat cu o cerere către Direcția generală securitate publică a IGP, prin care a solicitat conformarea permisului de armă pentru portul și folosirea pistolului cu glonț de model „WaltherP22” calibru 5,6mm nr. G014809.

Fiind acumulate materialele necesare a fost stabilit că, prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 06 martie 2008, reclamantul a fost absolvit de pedeapsa penală cu atragerea la răspundere administrativă, cu aplicarea sancțiunii administrative sub formă de amendă în mărime de 30 unități convenționale, în sumă de 600 lei în contul statului, iar la 20 martie 2012, prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, reclamantul Vladimir Răileanu a fost recunoscut culpabil de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (2) lit. b), c) CP și în baza acestei legi i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 300 unități convenționale, în sumă de 6000 lei.

Astfel, conform încheierii Direcției Generale Securitate Publică a Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne din 14 mai 2015 s-a propus în baza Legii nr.130 din 08 iulie 2012 privind regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă, de a înceta dreptul de posesie al armelor și retragerea permisului de armă a lui Răileanu Vladimir, iar conform deciziei Direcției Generale Securitate Publică a Inspectoratului General al Poliției nr.153 din 14 mai 2015 s-a dispus încetarea dreptului de posesie al armelor și retragerea permisului de armă nr.21/9009 eliberat la 29 aprilie 2010 valabil până la 29 aprilie 2015 eliberat pe numele lui Răileanu Vladimir Gheorghe, anul nașterii 12 aprilie

1980, pentru deținerea în posesie a unui pistol cu glonț de model „Walther P 22”, calibrul 5,6 mm, nr. G 014809.

Tot din actele pricinii s-a mai stabilit că, ulterior, la 18 mai 2015, în adresa Inspectoratului de Poliție sect. Rîșcani, mun. Chișinău și a lui Vladimir Răileanu a fost remisă decizia nominalizată, fiind înștiințați despre încetarea dreptului de posesie al armelor și revocarea permisului de armă eliberat pe numele lui Vladimir Răileanu.

Conform art. 7 alin. (2) lit. a), b), e) și g) din Legea privind regimul armelor și munițiilor cu destinație civilă n. 130 din 08 iunie 2012, permisele prevăzute la alin.(1) nu se acordă persoanelor care se află în una din următoarele situații: sînt învinuite sau inculcate în cauze penale pentru fapte săvîrșite cu intenție, potrivit legislației în vigoare; au antecedente penale; au fost condamnate prin hotărîre judecătorească irevocabilă pentru infracțiuni comise cu intenție, cu folosirea armelor sau a munițiilor, a substanțelor și materialelor explozive sau toxice, precum și a substanțelor narcotice, psihotrope și a precursorilor; și prezintă pericol pentru ordinea publică, viața și integritatea corporală a persoanelor și se află la evidență specială în organele de poliție.

Conform art. 18 alin. (1) lit. b) din legea menționată prevede că, dreptul de posesie a armelor încetează dacă titularul se află în una din situațiile specificate la art. 7 alin. (2) lit. e)-g).

Urmare a faptului că Vladimir Răileanu se afla și se află în situația prevăzută la art. 7 alin. (2) lit. e) din Legea menționată, iar conform art. 19 alin. (6) revocarea dreptului de deținere sau de port și de folosire a armelor letale și neletale supuse autorizării se dispune de către organul competent care a acordat acest drept în cazurile prevăzute la art. 18 alin. (1), or, prin decizia contestată a fost încetat dreptul de posesie a armei deținute de reclamant și retragerea permisului de armă.

În temeiul normelor de drept material enunțate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că, recurentul Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne la emiterea deciziei contestate corect a stabilit că intimatul Vladimir Răileanu se afla în situația prevăzută de art. 7 alin. (2) lit. e) din Legea privind regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă, deoarece prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 06 martie 2008 a fost stabilită vinovăția lui Vladimir Răileanu în baza art. 217 alin. (2) Codul penal, însă conform sentinței date acesta a fost absolvit de răspundere penală în baza art. 217 alin. (2) CP conform art. 55 CP cu încetarea procedurii penale și tragerea reclamantului la răspundere contravențională cu aplicarea sancțiunii sub formă de amendă în mărime de 600 unități convenționale.

Conform practicii CEDO, cazul Ziliberberg vs Moldova din 01.02.2015, Ozturkvs Germania din 21.02.1984, Bendenoun vs. Franța din 24 02.1994 caracterul general al contravenției administrative și scopul pedepselor, care este atât de a pedepsi, cât și de a preveni, sunt suficiente pentru a arăta că, în sensul art. 6 al Convenției, reclamantul a fost acuzat de o abatere penală.

Conform art.110 Codul penal, antecedentele penale reprezintă o stare juridică a persoanei, ce apare din momentul rămîinerii definitive a sentinței de condamnare, generînd consecințe de drept nefavorabile pentru condamnat pînă la momentul stingerii antecedentelor penale sau reabilitării, iar potrivit prevederilor

art. 111 alin. (1) lit. e) Codului penal, se consideră ca neavând antecedente penale persoanele condamnate la o pedeapsă mai blândă decât închisoarea - după executarea pedepsei, atunci consecințele nefavorabile ale condamnării.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că atât instanța de apel cât și instanța de fond greșit au stabilit că odată ce la momentul emiterii deciziei contestate, antecedentele penale ale intimatului erau stinse, consecințele nefavorabile ale condamnării nu pot fi aplicate în privința acestuia, deoarece instanțele au interpretat eronat prevederile art. 7 alin. (2) lit.e) din Legea nr. 130 din 08 iunie 2012, și anume că legislatorul prevede restricții de lipsire de dreptul de posesie a armelor persoanelor care au fost condamnate, dar nu persoanelor care sunt sau vor fi condamnate. Mai mult ca atât, legislatorul nu specifică că în cazul în care antecedentele penale se consideră stinse, persoanei, care a fost condamnată pentru infracțiunile specificate în norma respectivă, i se poate acorda permis și nu poate fi retras acesta și încetat dreptul de posesie a armei.

Prin norma respectivă legiuitorul instituie o condiție obligatorie pentru persoanele care dispun/solicită autorizarea dreptului de deținere a armei de foc, condiția care presupune că în privința persoanelor respective să nu fie emisă o hotărâre judecătorească irevocabilă de condamnare.

Mai reține instanța de recurs și faptul că de către instanța de apel și de fond nu a fost luat în considerație nici faptul că legiuitorul în norma prenotată nu folosește sintagma „are sau nu are antecedente penale”, respectiv lipsa antecedentelor penale la momentul emiterii deciziei de încetare a dreptului de posesie a armei nu denotă faptul că intimatul, care a fost condamnat pentru infracțiuni săvârșite cu intenție, precum și cu folosirea substanțelor narcotice, psihotrope și a precursorilor, poate dispune de dreptul de posesie a armei.

Or, reabilitarea de drepturi constituie repunerea fostului condamnat în plan moral și social, dar nu și în dreptul de deținere a armei, care este acel obiect sau dispozitiv ce poate pune în pericol sănătatea ori integritatea persoanelor.

Reieșind din normele de drept material enunțate și conform situației de fapt stabilite, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că decizia Direcției Generale Securitate Publică a Inspectoratului General al Poliției nr.153 din 14 mai 2015 prin care sa dispus încetarea pentru Răileanu Vladimir a dreptului de posesie a armelor retragerea permisului de armă nr.21/9009 eliberat la 29 aprilie 2010 pe numele lui Răileanu Vladimir Gheorghe pentru deținerea în posesie a unui pistol cu glonț de model „Walther P22” calibrul 5,6 mm, nr. G014809 a fost emisă de către Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne cu respectarea prevederilor legale și temeiuri de anulare a acesteia nu sunt.

Nu poate fi reținut argumentul intimatului-reclamant precum că prin actul administrativ contestat i-a fost lezat dreptul de proprietate asupra armei, deoarece acesta nu a fost lipsit de dreptul de proprietate asupra armei, ci doar de dreptul de posesie, or, potrivit art.315 alin.(1) din Codul civil, proprietarul are drept de posesiune, de folosință și de dispoziție asupra bunului.

Întru infirmarea alegației reclamantului se reține și faptul că potrivit art.18 alin.(4) din Legea menționată supra, în cazul în care titularul se află în una din situațiile specificate la alin, (1), (2) sau (3), organul de poliție competent retrage

permisul de armă, iar titularul este obligat să depună armele și întreaga cantitate de muniții aferente la organul de poliție în a cărui rază de competență teritorială își are domiciliul ori este obligat să le înstrăineze în condițiile prezentei legi, iar conform alin.(8) din norma prenotată, deținătorul armelor este obligat ca, în termen de 10 zile de la data la care i s-a adus la cunoștință măsura prevăzută la alin. (6), să depună armele și întreaga cantitate de muniții aferente la organul de poliție în a cărui rază de competență teritorială își are domiciliul în vederea înstrăinării sau depozitării, cu excepția situațiilor în care acestea sînt ridicate de organul de poliție competent. Exercițarea căilor de atac, prevăzute de lege, împotriva măsurii de anulare a permisului de armă nu suspendă obligația deținătorului de a depune armele la organul de poliție.

Pe cînd Vladimir Răileanu face referire doar la norma legală cuprinsă la art.19 alin.(6) din Legea nr.130 din 08 iunie 2012, ignorînd pe cea cuprinsă la art.18 alin.(1) lit.b), în temeiul cărei și a fost emisă decizia de încetare a dreptului de posesie a armelor.

De asemenea, este eronat și argumentul reclamantului cu referire la competența persoanei care este în drept să emită decizii de încetare a dreptului de posesie a armelor, invocînd precum că doar Ministerul Afacerilor Interne are așa atribuții.

În esența sa, conform Hotărîrii Guvernului nr.778 din 27 noiembrie 2009 cu privire la aprobarea Regulamentului privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, structurii și efectivului-limită ale aparatului central al acestuia, se reține că pînă la modificările operate prin Hotărîrea Guvernului nr.990 din 26 decembrie 2012, în vigoare la 05 martie 2013, structura de specialitate a Ministerului Afacerilor Interne în domeniul armelor a fost Direcția Generală Poliție Ordine Publică a Departamentului poliției, care avea în atribuțiile sale dreptul de eliberare și retragere a permiselor de armă și încetarea dreptului de posesie. Faptul dat se confirmă și prin semnătura aplicată de către șeful Direcției Generale Poliție Ordine Publică, Mihail Cebotaru, pe permisul de armă al reclamantului.

Iar, odată cu intrarea în vigoare la 26 octombrie 2013 a Legii privind regimul armelor și munițiilor cu destinație civilă nr.130 din 08 iunie 2012, atribuția respectivă i-a revenit Inspectoratului General al Poliției, fapt stipulat expres în pct.3 la Regulamentul cu privire la regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă, aprobat prin Hotărîrea Guvernului nr.293 din 23 aprilie 2014 care statuează că, autoritatea prevăzută la pct.2, prin intermediul Inspectoratului General al Poliției și structurilor de specialitate ale acestuia de nivel central și local, autorizează, în condițiile prevăzute de Lege, persoanele fizice și juridice care solicită să procure, să dețină și, după caz, să poarte și să folosească armele letale, precum și munițiile aferente ori să efectueze operațiuni cu acestea și eliberează permise de armă sau, după caz, permise de deținere, verifică și autorizează circulația armelor, funcționarea tirurilor de tragere, acordă atestatul pentru colecționarul de arme.

Așadar, afirmația reclamantului-intimat precum că pîrîtul-recurent nu era în drept să emită decizia de încetare a dreptului de posesie a armei, ci doar Ministerul Afacerilor Interne este în contradicție cu norme precitate.

Mai mult, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție conchide că instanțele ierarhic inferioare greșit au admis ca întemeiată acțiunea intimatului Vladimir Răileanu motivând că în privința acestuia prin hotărârile judecătorești nu a fost aplicată pedeapsă penală ci doar a fost sancționat contravențional cu amendă, deoarece în cazul din speță amenda nu a avut scopul de compensare materială pentru prejudiciu, dar a avut, în esență, scopul de a pedepsi și de a preveni, iar caracterul punitiv este, tradițional, caracteristica distinctivă a pedepselor penale.

Reieșind din cele expuse, instanța de recurs ține să menționeze că, în principiu, caracterul general al contravenției administrative în sensul art. 6 al Convenției, este asimilat unei abateri penale.

Prin urmare, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că acțiunea lui Vladimir Răileanu împotriva Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne cu privire la contestarea actului administrativ este neîntemeiată și care urmează a fi respinsă integral.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere faptul că, circumstanțele pricinii au fost constatate de prima instanță și de instanța de apel, însă normele de drept material au fost aplicate eronat și nu este necesară verificarea suplimentară a cărorva dovezi, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul declarat, de a casa decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe și de a emite o nouă hotărâre, prin care acțiunea lui Vladimir Răileanu împotriva Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne cu privire la contestarea actului administrativ de respins ca neîntemeiată.

În conformitate cu art.445 alin. (1) lit. b) Codul de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e:

Se admite recursul declarat de către Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne.

Se casează decizia Curții de Apel Chișinău din 04 februarie 2016 și hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 02 octombrie 2015, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Vladimir Răileanu împotriva Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne cu privire la contestarea actului administrativ și se emite o nouă hotărâre prin care:

Se respinge acțiunea lui Vladimir Răileanu împotriva Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne cu privire la contestarea actului administrativ ca neîntemeiată.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele ședinței,
judecătorul

Judecătorii

Iulia Sîrcu

Tamara Chișca-Doneva
Ion Druță

Nicolae Craiu
Iurie Bejenaru